

Arrest

nr. 205 071 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2017 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2017 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEEINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam: B. M.

voornaam: P. J. (..)

geboortedatum: 09.07.1988

geboorteplaats: Barahona

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Krachtens artikel 44bis§1 en §4, artikel 45§1, §2 en §4, artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 16.04.2011 trad u in de Dominicaanse Republiek in het huwelijk met A. R. Y. M. (..) die sinds 30.09.2004 de Italiaanse nationaliteit heeft.

Op 07.04.2014 meldde u zich samen met V. A. C. (..) bij de gemeente Sint-Jans-Moienbeek aan om inlichtingen in te winnen m.b.t. het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 26.09.2014 diende A. R. Y. M. (..) een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving" (bijlage 19) in de hoedanigheid van werkzoekende in te Anderlecht en diende u tegelijkertijd een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie" in uw hoedanigheid van echtgenoot (bijlage 19ter) in.

Op 13.01.2015 werd u aangehouden en op 14.01.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van gijzeling met lichamelijke foltering, afpersing, als mededader. Op 20.08.2015 werd u, nog steeds onder aanhoudingsmandaat op dat moment, onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 10.09.2015 werd aan u -in afwachting van de afgifte van uw verblijfsdocument- een bijlage 15 afgegeven die uw verblijf voorlopig dekte tot 25.10.2015.

Op 16.09.2015 werd u een F-kaart afgeleverd.

Op 26.10.2015 werd het bevel tot aanhouding d.d. 14.01.2015 door de Raadkamer opgeheven mits bepaalde voorwaarden gerespecteerd zouden worden.

Op 27.11.2015 werd u als mededader veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan gijzeling met foltering; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben uitgevoerd vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen en die tot doel heeft misdaden te plegen (feiten gepleegd tussen 30.11.2014 en 14.01.2015).

Op 05.02.2016 bood u zich aan bij de gevangenis en werd u opgesloten.

Op 25.02.2016 werd u per fax op de hoogte gesteld van het feit dat u voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (CAV) diende te verschijnen opdat de CAV een advies zou kunnen verstrekken over uw eventuele uitzetting. Deze brief werd u op 09.03.2016 betekend.

Op 09.03.2016 stuurde uw advocaat uw taalkeuze voor de CAV per fax door.

Op 31.03.2016 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om binnen de 15 dagen alle bewijzen van het uitoefenen van ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind of van het voldoen aan de onderhoudsverplichting te bezorgen daar uw verblijfssituatie in onderzoek is. Deze brief werd diezelfde dag nog aan u betekend.

Met ingang van 29.04.2017 werden een aantal wijzigingen aangebracht aan de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De procedure met betrekking tot de intrekking van het verblijf voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven tegen de openbare orde veranderde en op 19.06.2017 werd u schriftelijk op de hoogte gebracht van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. U kreeg vanaf die dag 15 dagen de tijd om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In de vragenlijst hoorplicht die u invulde op 19.06.2017 verklaarde u dat u Spaans spreekt en leest; dat u een beetje Nederlands en Frans spreekt en leest; dat u sinds september 2013 in België bent; dat u geen reisdocumenten bezit; dat u op volgend adres woonde voor u in de gevangenis terecht kwam: (..), 1070 Anderlecht; dat u een duurzame relatie hebt met H. G. A. (..) die woonachtig is te (..), 2100 Deurne; dat u 2 minderjarige kinderen heeft in België: B. M. R. (..), geboren op 13.10.2012 en B. M. J. (..), geboren op 11.08.2015; dat uw 2 minderjarige kinderen bij hun moeder, A. R. Y. M. (..), die woonachtig is in de (..), 1070 Anderlecht, wonen; dat u geen andere familie heeft in België; dat u niet gehuwd bent en dat u geen duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat uw moeder, M. R. d. B. (..), uw vader, B. L. A. (..), uw broers en zussen, B. M. M. Y. (..) (geboren op 24.04.1987), B. M. F. (..) (geboren op 08.02.1990), B. M. S. (..) (geboren op "onleesbaar"), B. G. L. (..) (geboren op 31.10.2000) en B. M. A. L. (..) (geboren op 28.05.1990) nog in uw land van herkomst wonen; dat u in de Dominicaanse Republiek nog twee minderjarige kinderen heeft (geboren op 05.10.2007 en 13.12.2008, namen onleesbaar) die bij hun respectievelijke moeders (J. C. (..) en S. (..)) in Barahona (Dominicaanse

Republiek) verblijven; dat u Nederlandse les volgde in de gevangenis; de vraag of u reeds gewerkt heeft in België laat u onbeantwoord; dat u gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nog niet opgesloten/veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar uw herkomstland kan terugkeren aangezien u dicht bij uw twee kinderen wil blijven en aangezien u bij uw vrouw wil blijven. U voegde volgende documenten bij het ingevulde vragenformulier: "Samenstelling van het gezin op 15.06.2017" afgegeven door de stad Antwerpen; een fotokopie van uw F-kaart; een "Inschrijvingsformulier schooljaar 2016-2017 cursus Open alfa NT2 verkort"; een "Deelcertificaat Open alfa NT2" afgegeven op 16.12.2016.

Uit het vonnis d.d. 27.11.2015 blijkt het volgende: "De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. Eerste, tweede [u] en vierde beklaagde zijn betrokken bij de transactie van een kilo cocaïne, die ze op krediet hadden gekregen wat wijst op hun bekendheid in het milieu. Wanneer de deal mislukt, keren eerste en tweede beklaagde zich tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waarbij agressie niet geschuwd wordt. Derde beklaagde [uw partner H. G. A. (...)] stelt haar woning ter beschikking voor het gijzelen van Yin." Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt de handel in drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Het feit dat u een kilo cocaïne kon verkrijgen op krediet, doet vermoeden dat u zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en dat de kans bestaat dat u niet aan uw proefstuk toe was. Het gaat hier niet alleen om internationale drugshandel, uit het vonnis blijkt nl. dat u toegaf dat u naar Parijs ging om een kilo cocaïne te gaan halen, maar ook om gijzeling met foltering. De wetsgeneesheer die uw slachtoffer onderzocht, stelde volgende letsels vast: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van bovenarmen en polsen, compatibel met vastbinden; meerdere steekwonden ter hoogte van beide bovenbenen. De ernst van de thans voorliggende feiten wordt ook nog bevestigd in de zware strafmaat van zes jaar gevangenis die aan u werd opgelegd. Mede gezien het vermoeden dat u uw weg zou kennen in het drugsmilieu, is het niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is. Daarenboven komt uit lezing van het vonnis d.d. 27.11.2015 naar voor dat u zeer gewelddadig kan reageren. Door uw actieve bijdrage aan de drugshandel vormt u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid en huidige maatregel is noodzakelijk voor een handelaar in cocaïne die geweld niet schuwt en die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan. Het gegeven dat u reeds enkele uitgangsvergunningen hebt verkregen die zonder problemen verlopen zouden zijn, wil niet zeggen dat u geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 16.04.2011 in de Dominicaanse Republiek in het huwelijk trad met A. R. Y. M. (...) (geboren op 07.09.1979, recht op verblijf) die sinds 30.09.2004 de Italiaanse nationaliteit heeft. Jullie hebben samen 2 kinderen: B. M. R. (...) (geboren te Brussel op 11.10.2012, recht op verblijf, Italiaanse nationaliteit) en B. M. J. (...) (geboren te Brussel op 11.08.2015, recht op verblijf, Italiaanse nationaliteit). Uw zoon was trouwens reeds geboren toen u de feiten pleegde, dit heeft u er niet van weerhouden de wet te overtreden en dit getuigt dan ook van weinig verantwoordelijkheidszin jegens uw zoon. Uit het rijksregister blijkt dat u, uw echtgenote en uw kinderen (voor zover zij toen reeds geboren waren), van 13.10.2014 tot 28.10.2015 in België op eenzelfde adres ingeschreven stonden. Twee dagen nadat u op 26.10.2015 tijdelijk onder voorwaarden vrijgesteld werd, wijzigde u van adres. Ronny werd te Brussel geboren op 11.10.2012, u verklaarde nochtans in de vragenlijst hoorplicht die u invulde op 19.06.2017 dat u pas sinds september 2013 in België bent. Toen u op 29.09.2014 een aanvraag tot gezinshereniging (bijlage 19ter) indiende, verklaarde u echter reeds op 01.03.2011 in België aangekomen te zijn. Het is dan ook onduidelijk of u voor september 2013 weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon en echtgenote. Met Juanny lijkt u nooit -of slechts enkele dagen- officieel samengewoond te hebben. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen, Ronny en Juanny, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw kinderen. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of u deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of u regelmatig contact met uw kinderen onderhoudt, et cetera. Uw echtgenote bezocht u samen met uw zoon Ronny ook slechts zelden toen u in detentie zat, sinds de geboorte van Juanny ontving u tot op heden zelfs geen bezoek meer van hen in de gevangenis.

Het is evenwel opmerkelijk dat, ondanks het feit dat u reeds gehuwd was, u zich op 07.04.2014 aanmeldde bij de stad Molenbeek om inlichtingen in te winnen m.b.t. het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met V. A. C. (...) (geboren op 22.06.1986 te Barahona, Belgische nationaliteit sinds 01.09.2009). Het bleef hier wel bij het inwinnen van inlichtingen.

Op 28.10.2015, kort na de geboorte van uw dochter Juanny, werd u ingeschreven op hetzelfde adres als H. G. A. (..) (geboren op 01.11.1978 te Santo Domingo) die de Belgische nationaliteit heeft sinds 09.02.2010 en haar 2 kinderen: H. G. J. (..) (geboren te Antwerpen op 25.12.2001, Belgische nationaliteit) en S. H.-S. (..) (geboren te Zottegem, Belgische nationaliteit). Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen d.d. 27.11.2015 blijkt dat u H. G. A. (..) in november 2014 leerde kennen, bovendien wordt steeds naar haar verwezen als zijnde uw "verloofde". Voor zover blijkt uit uw administratief dossier bent u vooralsnog nochtans niet officieel gescheiden van A. R. Y. M. (..). Mevrouw H.G. (..) bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis, haar kinderen hebben u ook reeds bezocht, al zij het niet zo regelmatig als hun moeder.

Uw echtgenote en uw kinderen hebben recht op verblijf in België, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met de kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met uw kinderen verder te zetten. Beide kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Daarenboven zijn uw kinderen nog niet schoolplichtig. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. In het geval uw echtgenote ervoor zou opteren in België te blijven, kan er ook contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Ook mevrouw H. G. (..) zou eventueel kunnen besluiten, al dan niet vergezeld van haar kinderen, u te volgen om jullie relatie elders verder te kunnen zetten. Zij was trouwens op de hoogte van de gepleegde feiten zoals blijkt uit het vonnis.

Wat uw relatie met haar kinderen betreft, merken we op zij niet uw eigen kinderen zijn, evenmin werden zij door u erkend. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Aerenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband zou hebben met de kinderen van uw vriendin, evenmin blijkt dat u op één of andere manier zorg zou dragen voor haar kinderen. Ook hier geldt dat contact via de moderne communicatiemiddelen dan wel middels (korte) bezoeken aan het land waar u verblijft, onderhouden kan worden.

Voor zover de beslissing om uw recht op verblijf in te trekken een inmenging vormt in uw gezinsleven, merken we op dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaarde in de vragenlijst hoorplicht die u invulde op 19.06.2017 pas sinds september 2013 in België te zijn. Toen u op 29.09.2014 een bijlage 19ter indiende, verklaarde u nochtans reeds op 01.03.2011 in België aangekomen te zijn. Wat er ook van zij, u verblijft nog maar relatief kort in België. Er kan dan wel aangenomen worden dat u banden ontwikkeld heeft met dit land, doch blijkt niet dat deze banden van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U lijkt in België nooit tewerkgesteld geweest te zijn op de reguliere arbeidsmarkt en schreef u blijkbaar pas in de gevangenis (op 11.05.2017) in voor een cursus Nederlands. Evenmin blijkt dat u geen andere banden dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. Uit het vonnis d.d. 27.11.2015 blijkt dat u tijdens het proces bijgestaan werd door een Spaanse tolk, gezien Spaans de gangbare taal is in de Dominicaanse Republiek zal taal bij een eventuele terugkeer dan ook geen probleem vormen. U geeft in de vragenlijst aan dat uw ouders, broer(s) en zus(sen) er nog wonen en daarenboven zou u er ook nog twee minderjarige kinderen hebben. Het lijkt er dus op dat u nog een sociaal vangnet heeft in uw thuisland. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op de grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B.1. Eerste middel: Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43, 44bis, 45 van de vreemdelingenwet juncto artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 01.09.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt

aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat – wegens de correctionele veroordeling – het persoonlijke gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen blijven bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

Bovendien blijkt uit de verslagen en advies van de directeur van de penitentiaire inrichting te Beveren dat verzoeker sinds reeds enige tijd het slachtoffer aan het vergoeden is en men de kans op recidive op nihil inschat (stuk 4).

In casu heeft verwerende partij geen behoorlijk onderzoek gevoerd van de zaak en had zij dus niet de kennis van alle relevante gegevens om een beslissing te nemen.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

Artikel 43 Vw. bepaalt het volgende:

§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1°

wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2°

om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bovenvermeld artikel 43 van de Vw. vormt een omzetting van art. 3 van de RL 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen t.a.v. verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27.10.1977 heeft het Hof van Justitie (HvJ van de EG – Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977-, blz. 2013) m.b.t. de interpretatie van bovenvermeld art. 3 van de EG-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen:

"(...)Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk

is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...).”

- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II;

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreiging die uitgaat van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is en er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit de verslagen en advies van de directeur van de penitentiaire inrichting van Beveren betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling blijkt echter dat zulk een recidivegevaar geenszins wordt weerhouden en er al helemaal geen ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom verzoeker ook penitentiair verlof en uitgangsvergunningen toegekend kreeg.

Nochtans bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken.

Voormeld arrest van het Hof van Justitie stelt dat “het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt”.

Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en vooral de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet behouden van het verblijfsrecht (F-kaart) en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden.

Evenmin werd rekening gehouden met het gunstige verloop van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoeker sinds geruime tijd een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen.

Verzoeker is 29 jaar oud en voor de feiten eind 2014 – begin 2015 heeft hij nooit problemen met politie of justitie gehad, heeft hij van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces, vertoont hij spijt van wat er gebeurd is en heeft hij zijn straf aanvaard en zal hij deze ondergaan. Ook tijdens zijn gevangenisstraf heeft hij zich steeds goed gedragen en is hij hierdoor op penitentiair verlof kunnen gaan en heeft hij uitgangsvergunningen gekregen. Buiten de gepleegde feiten heeft er zich geen incident meer voorgedaan.

Met dit alles werd door de gemachtigde van de Minister echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België. Er wordt eenvoudigweg gesteld dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is en er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie — zoals vereist door art. 43 Vw. — is geen sprake.

Dat er een groot risico op recidive is en er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande en de gevoegde stukken.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels bijna 3 jaar geleden, intussen is verzoeker reeds vele malen met penitentiair verlof kunnen gaan en heeft hij diverse uitgangsvergunningen gekregen waarbij hij zich steeds naar de wetten en regels heeft gedragen.

Van een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde kan dan ook geen sprake zijn.

Er werd aangetoond dat er zeker geen gevaar is voor recidive.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

“Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

...

(www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Uit bijgebrachte verslagen en adviezen van de directeur van de gevangenis van Beveren blijkt het tegendeel.

Verzoeker is nergens anders veroordeeld.

Het betreft zijn enige veroordeling, welke intussen bijna 2 jaar geleden is. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

Het is niet betwist dat verzoeker de ouder is van 2 minderjarig EU-burgers.

Overeenkomstig artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet kan een einde worden gemaakt aan het verblijf van verzoeker in België om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de Staatssecretaris geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker effectief een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Gelet op voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een familielid van de burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke nieuwe gedragingen van verzoeker dan wel een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde. Zij heeft zich enkel gebaseerd op het vonnis van de correctionele rechtbank.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde.

In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht.

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken - gezien de zogezegde ernst en zwaarwichtigheid van de feiten — de bedreiging uitgaande van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet zouden kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde.

Eenzijds is het zo dat de argumentatie van de gemachtigde van verwerende partij op dit punt niet volledig correct is, anderzijds is het ook zo dat men bij het nemen van de bestreden beslissing te kort door de bocht is gegaan en de aanvraag onvoldoende heeft onderzocht en de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

Het is immers zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken te kort door de bocht is gegaan en werd eenvoudigweg gesteld dat verzoeker eerder werd veroordeeld en dat hij gelet op de ernst en zwaarwichtigheid van de feiten een actueel en ernstig risico zou uitmaken voor de openbare veiligheid.

Op basis waarvan kwam men tot dit besluit en welke recente elementen ertoe hebben bijgedragen dat men in evenredigheid besloot tot een dergelijke risico en tot het weigeren van het gevraagde verblijf, wordt niet gemotiveerd. Zulks is werkelijk onvoldoende. De aangehaalde motivering draagt de bestreden beslissing niet.

Zo wordt de actuele situatie van verzoeker alsook zijn actuele gedrag via penitentiair verlof en UV's op geen enkele wijze aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn recht op verblijf en het ev. risico voor de openbare orde.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in hoofde van verzoeker zou dienen te worden weerhouden en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: zij haalt elementen aan die prima niet stroken met de waarheid, en secundo allen ongemotiveerd blijven. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoeker geen verborgen intenties heeft of geen actueel en ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde: hij wil enkel een gezin vormen met zijn kinderen en zijn nieuwe vriendin in België.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Bijgevolg kan een dergelijk argument niet worden weerhouden. Bij gebrek aan motivering, kan niet anders dan besloten worden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Artikel 43, 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

- Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 29.861, 14 juli 2009 <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 326, noot –

- RvV, arrest nr. 113 395 d.d. 06.11.2013 (STUK 10)

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikelen 44bis, §§1 en 4, 45, §§1, 2 en 4 en 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar voor de door haar gepleegde feiten en wordt gemotiveerd dat het gaat om ernstige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat huidige maatregel noodzakelijk is voor een handelaar in cocaïne die geweld niet schuwt en die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan. Verder wordt het gezinsleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij. Er wordt geconcludeerd dat: *“het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot beëindiging van verblijf met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt. Zij kan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat er niet gemotiveerd wordt waarom het bestuur meent dat zij door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde is. Immers wordt omstandig gesteld: *“Op 27.11.2015 werd u als mededader veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan gijzeling met foltering; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben*

uitgevoerd vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen en die tot doel heeft misdaden te plegen (feiten gepleegd tussen 30.11.2014 en 14.01.2015).

(..)

Uit het vonnis d.d. 27.11.2015 blijkt het volgende: "De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. Eerste, tweede [u] en vierde beklaagde zijn betrokken bij de transactie van een kilo cocaïne, die ze op krediet hadden gekregen wat wijst op hun bekendheid in het milieu. Wanneer de deal mislukt, keren eerste en tweede beklaagde zich tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waarbij agressie niet geschuwd wordt. Derde beklaagde [uw partner H. G. A. (..)] stelt haar woning ter beschikking voor het gijzelen van Yin." Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt de handel in drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Het feit dat u een kilo cocaïne kon verkrijgen op krediet, doet vermoeden dat u zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en dat de kans bestaat dat u niet aan uw proefstuk toe was. Het gaat hier niet alleen om internationale drugshandel, uit het vonnis blijkt nl. dat u toegaf dat u naar Parijs ging om een kilo cocaïne te gaan halen, maar ook om gijzeling met foltering. De wetsgeneesheer die uw slachtoffer onderzocht, stelde volgende letsels vast: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van bovenarmen en polsen, compatibel met vastbinden; meerdere steekverwondingen ter hoogte van beide bovenbenen. De ernst van de thans voorliggende feiten wordt ook nog bevestigd in de zware strafmaat van zes jaar gevangenis die aan u werd opgelegd. Mede gezien het vermoeden dat u uw weg zou kennen in het drugsmilieu, is het niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is. Daarenboven komt uit lezing van het vonnis d.d. 27.11.2015 naar voor dat u zeer gewelddadig kan reageren. Door uw actieve bijdrage aan de drugshandel vormt u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid en huidige maatregel is noodzakelijk voor een handelaar in cocaïne die geweld niet schuwt en die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan. Het gegeven dat u reeds enkele uitgangsvergunningen hebt verkregen die zonder problemen verlopen zouden zijn, wil niet zeggen dat u geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde."

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

2.7. Deze artikelen zijn ingevoerd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en*

voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderszijds” waarbij de wetgever “volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt” daar de “betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.
- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide hoger omschreven categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijke veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt

(HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

2.7.1. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “*openbare veiligheid*” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het HvJ al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

Gelet op deze rechtspraak concludeert het HvJ dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘*openbare orde*’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

Daarnaast heeft het HvJ geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘*nationale veiligheid*’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de “*de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

2.7.2. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende

ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.8. Specifiek toegepast op de situatie van de verzoekende partij en waar zij meent dat niet blijkt dat er een risico is op recidive en zij wijst op het positief advies van de gevangenisdirecteur van de strafinstelling alsook dat zij penitentiair verlof en uitgaansvergunningen toegekend krijgt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing een feitelijk overzicht wordt gegeven van verzoekers verblijfsgeschiedenis in België, zijn strafrechtelijke antecedenten en de ontwikkeling van zijn gezinssituatie in het Rijk. Verder wordt in de bestreden beslissing toegelicht dat verzoekende partij op 25 februari 2016 en op 19 juni 2017 op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat haar verblijfssituatie zou worden onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat haar verblijfsrecht zou worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In het kader van dit verblijfsonderzoek werd verzoekende partij, conform artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst in te vullen en eventuele argumenten en bewijsstukken voor het eventuele behoud van het verblijfsrecht voor te leggen. In de bestreden beslissing somt de staatssecretaris de documenten op die op 19 juni 2017 werden voorgelegd en geeft hij een samenvatting van wat verzoekende partij heeft meegedeeld.

2.9. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoekende partij beschouwt als een familielid van een Unieburger. In dat geval kan de staatssecretaris een einde maken aan het verblijfsrecht wanneer er redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid zijn.

Uit wat kan worden aanzien als een derde onderdeel van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er zulke *“redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* voorhanden zijn.

In casu verwijst de verwerende partij naar de correctionele veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen op 27 november 2015 waarbij zij als mededader veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar voor de feiten van gijzeling met foltering, invoering, vervaardiging, in bezit gehad, verkopen of te koop aanbieden, aflevering of aanschaffing van verdovende middelen (cocaïne), deelname aan een vereniging met het oogmerk hoger gestelde feiten te plegen. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen geenszins en bovendien blijken deze ook uit het administratief dossier alwaar zich een kopie van het vonnis bevindt.

De verwerende partij stipt vervolgens aan dat het gaat om zeer ernstige feiten die getuigen van een criminele ingesteldheid. Verzoekende partij was betrokken bij een transactie van een kilo cocaïne die zij samen met de medebeklaagden (met uitzondering van derde beklaagde, zijnde haar levensgezel) op krediet had verkregen. Op grond van deze vaststelling oordeelt de rechtbank dat verzoekende partij bekend is in het milieu. Wanneer de deal mislukt keert de verzoekende partij zich samen met twee andere beklaagden tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waar agressie niet geschuwd wordt. De partner van verzoekende partij stelt voor deze gijzeling haar woning ter beschikking. De verwerende partij wijst op de rechtspraak van het EHRM inzake de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens en wijst er tevens op dat, nu verzoekende partij de drugs op krediet kon verkrijgen, het vermoeden er is dat zij zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en aldus de kans bestaat dat zij niet aan haar proefstuk toe is.

Verder wijst de verwerende partij erop dat het hier niet enkel om internationale drugshandel gaat (de cocaïne zou in Parijs worden opgepikt), maar ook om gijzeling met foltering. Zo blijken de letsels van het slachtoffer van deze foltering als volgt vastgesteld te zijn door de wetsgeneesheer: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van de bovenarmen en polsen compatibel met vastbinden, meerdere steekwonden ter hoogte van beide bovenbenen.

De verwerende partij benadrukt daarbij dat de ernst van de feiten ook nog bevestigd wordt in de zware strafmaat van zes jaar gevangenisstraf.

De verwerende partij motiveert verder dat gelet op het vermoeden dat verzoekende partij haar weg zou kennen in het drugsmilieu, het niet onredelijk is te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is. Er blijkt ook uit het vonnis dat verzoekende partij zeer gewelddadig kan reageren. Verder stelt de verwerende partij nog dat het gegeven dat zij reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zouden verlopen zijn, niet wil zeggen dat zij geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde.

Uit wat vooraf gaat blijkt derhalve dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Met verwijzing naar wat werd gesteld in het vonnis van 27 november 2015 omtrent het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, gaat de verwerende partij concreet in op de specifieke omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Deze betreffen in het bijzonder de aard, omvang en ernst van de concreet gepleegde strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Door te onderzoeken wat in essentie de mate van gevaar is voor de samenleving dat voortvloeit uit het criminele gedrag van verzoekende partij en wat de eventuele gevolgen zijn van een dergelijk gedrag voor de openbare orde, heeft de staatssecretaris conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld en ook meteen een toetsing gedaan van het eerste Boulton/Uner criterium (zie punt 2.13).

De verwerende partij gaat vervolgens na of het persoonlijk gedrag van verzoekende partij naast een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging, ook nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de inschatting dat er *“een groot risico op recidive”* is, is gebaseerd op de afweging van een aantal objectieve elementen.

Zo wordt erop gewezen dat de rechtbank meent dat verzoekende partij bekend moet zijn met het milieu nu zij cocaïne op krediet heeft gekregen. Verder wordt erop gewezen dat verzoekende partij zeer gewelddadig kan reageren en dat zij als vanzelfsprekend persoonlijke verrijking laat voorgaan. Op grond hiervan oordeelt de verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij al enkele uitgaansvergunningen heeft verkregen die zonder problemen zijn verlopen geenszins wil zeggen dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

De Raad acht deze beoordeling kennelijk redelijk. Immers is het in het belang van de verzoekende partij dat zij zich thans bij de uitvoering van haar uitgaansvergunningen gedraagt daar enige misstap aanleiding geeft tot het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uit de uitgaansvergunningen blijkt ook dat deze aan strikte voorwaarden zijn onderworpen, met name ondermeer zijn deze enkel gericht op de vooropgestelde doelstelling en mag de verzoekende partij deze vergunningen enkel gebruiken om zich rechtstreeks naar de afspraak te begeven en moet zij na afloop onmiddellijk en rechtstreeks terugkeren naar de gevangenis. Zij mag tijdens deze uitgaansvergunningen ook niet in aanraking komen met drugs en moet de uren van terugkeer naar de gevangenis strikt naleven. Zij moet ook van algemeen goed gedrag zijn. Gelet op dergelijke strenge voorwaarden kan verzoekende partij bezwaarlijk verwijzen naar de toegestane uitgaansvergunningen en het correct verloop ervan nu de voorwaarden die hieraan gekoppeld zijn dermate strikt zijn dat het haar verhindert of toch bijzonder moeilijk maakt om tijdens deze uitgaansvergunningen te recidiveren. Het correcte verloop van deze

uitgaansvergunningen maakt derhalve niet dat verzoekende partij door haar gedrag geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Verder blijkt ook niet uit het advies van de gevangenisdirecteur of de uitgaansvergunningen dat het risico op recidive nihil is. In het licht van de ernst van de feiten die de verzoekende partij gepleegd heeft en waaruit blijkt dat zij gekend moet zijn met het drugsmilieu en persoonlijke verrijking laat voorgaan, is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de kans op recidive groot is en dat het zich correct gedragen tijdens uitgaansvergunningen hier geen afbreuk aan doet. Tegen de achtergrond van deze gegevens, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij minder gewicht geeft aan de gedragingen van verzoekende partij na de gepleegde strafbare feiten, waaronder haar correcte houding in de gevangenis en de uitgaansvergunningen. Evenmin acht de Raad het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat uit enkele toegekende uitgaansvergunningen nog niet is kunnen blijken dat het gevaar voor recidive is geweken (cf. ABRvS (NL) 9 januari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:12).

De Raad wijst er daarnaast ook op dat de gevangenisdirecteur ondanks de correcte houding van de verzoekende partij tijdens penitentiaire verlopen en in de gevangenis toch een negatief advies geeft wat betreft de voorwaardelijke invrijheidstelling, dit om reden dat er geen controleerbaar reclasseringsplan is. De gevangenisdirecteur wijst er daarbij op dat de taalbarrière in combinatie met een visuele handicap de voornaamste struikelblok is. Verzoekende partij legde wel 2 mogelijke werkgevers voor eind 2016 maar deze bleken volgens het openbaar ministerie niet betrouwbaar. Gelet op deze vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partij weinig reclasseringsvooruitzichten heeft en voorts uit haar veroordeling blijkt dat zij anderzijds wel bekend is met het drugsmilieu, is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat de kans op recidive groot is.

Gelet op het bovenstaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij de dienstige stukken aangaande verzoekers gedrag tijdens zijn detentie zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen. Verzoekende partij wijst er verder wel op dat de feiten drie jaar geleden zijn gebeurd, maar zij gaat eraan voorbij dat zij deze feiten gepleegd heeft tussen 30 november 2014 en 14 januari 2015 waarbij zij reeds op 14 januari 2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, nadien onder elektronisch toezicht en nog later op 26 oktober 2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven mits het naleven van bepaalde voorwaarden. Zij werd dan op 27 november 2015 veroordeeld waarbij zij zich op 5 februari 2016 aanbood aan de gevangenis en sindsdien opgesloten zit. Gelet op het feit dat verzoekende partij onmiddellijk na het plegen van de feiten werd opgesloten, minstens onder strikte voorwaarden het aanhoudingsmandaat werd opgeheven, en na haar veroordeling opnieuw werd opgesloten, kan verzoekende partij bezwaarlijk stellen dat de feiten al van drie jaar geleden dateren om daaruit te besluiten dat er geen gevaar op recidive is nu haar detentie net het plegen van nieuwe strafbare feiten verhindert of alleszins bemoeilijkt heeft.

2.10. Er blijkt niet dat in de gemaakte afweging gegevens, die in casu relevant zijn, werden miskend of dat er sprake is van een incorrecte feitenvinding. Uit het geheel van de motieven blijkt afdoende dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gedrag tijdens zijn detentie, in het bijzonder met de afgifte van uitgaansvergunningen. Hij heeft derhalve conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld en gevolg gegeven aan het derde Boultif/Üner criterium (zie punt 2.13).

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen.

2.11. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe een schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B.2. Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’, schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag en schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezins- en familieleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel.

Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker zonder meer zijn verblijfsrecht te beëindigen. Dit vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Verzoeker is, zoals boven vermeld, de vader van 2 kinderen met de Italiaanse nationaliteit:

- (...), geboren te Brussel op 11.10.2012

- (...), geboren te Brussel op 11.08.2015

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de

Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

2.13. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vevat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *"in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel"*.

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van

het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugs misdrijven al herhaaldelijk werd benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de

verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.14. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van

strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.15. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.15.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt.

2.15.1.1. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 16.04.2011 in de Dominicaanse Republiek in het huwelijk trad met A. R. Y. M. (...) (geboren op 07.09.1979, recht op verblijf) die sinds 30.09.2004 de Italiaanse nationaliteit heeft. Jullie hebben samen 2 kinderen: B. M. R. (...) (geboren te Brussel op 11.10.2012, recht op verblijf, Italiaanse nationaliteit) en B. M. J. (...) (geboren te Brussel op 11.08.2015, recht op verblijf, Italiaanse nationaliteit). Uw zoon was trouwens reeds geboren toen u de feiten pleegde, dit heeft u er niet van weerhouden de wet te overtreden en dit getuigt dan ook van weinig verantwoordelijkheidszin jegens uw zoon. Uit het rijksregister blijkt dat u, uw echtgenote en uw kinderen (voor zover zij toen reeds geboren waren), van 13.10.2014 tot 28.10.2015 in België op eenzelfde adres ingeschreven stonden. Twee dagen nadat u op 26.10.2015 tijdelijk onder voorwaarden vrijgesteld werd, wijzigde u van adres. Ronny werd te Brussel geboren op 11.10.2012, u verklaarde nochtans in de vragenlijst hoorplicht die u invulde op 19.06.2017 dat u pas sinds september 2013 in België bent. Toen u op 29.09.2014 een aanvraag tot gezinshereniging (bijlage 19ter) indiende, verklaarde u echter reeds op 01.03.2011 in België aangekomen te zijn. Het is dan ook onduidelijk of u voor september 2013 weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon en echtgenote. Met Juanny lijkt u nooit -of slechts enkele dagen- officieel samengewoond te hebben. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen, Ronny en Juanny, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw kinderen. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of u deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of u regelmatig contact met uw kinderen onderhoudt, et cetera. Uw echtgenote bezocht u samen met uw zoon Ronny ook slechts zelden toen u in detentie zat, sinds de geboorte van Juanny ontving u tot op heden zelfs geen bezoek meer van hen in de gevangenis.

Het is evenwel opmerkelijk dat, ondanks het feit dat u reeds gehuwd was, u zich op 07.04.2014 aanmeldde bij de stad Molenbeek om inlichtingen in te winnen m.b.t. het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met V. A. C. (...) (geboren op 22.06.1986 te Barahona, Belgische nationaliteit sinds 01.09.2009). Het bleef hier wel bij het inwinnen van inlichtingen.

Op 28.10.2015, kort na de geboorte van uw dochter Juanny, werd u ingeschreven op hetzelfde adres als H. G. A. (...) (geboren op 01.11.1978 te Santo Domingo) die de Belgische nationaliteit heeft sinds 09.02.2010 en haar 2 kinderen: H. G. J. (...) (geboren te Antwerpen op 25.12.2001, Belgische nationaliteit) en S. H.-S. (...) (geboren te Zottegem, Belgische nationaliteit). Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen d.d. 27.11.2015 blijkt dat u H. G. A. (...) in november 2014 leerde kennen, bovendien wordt steeds naar haar verwezen als zijnde uw "verloofde". Voor zover blijkt uit uw administratief dossier bent u vooralsnog nochtans niet officieel gescheiden van A. R. Y. M. (...). Mevrouw H.G. (...) bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis, haar kinderen hebben u ook reeds bezocht, al zij het niet zo regelmatig als hun moeder.

Uw echtgenote en uw kinderen hebben recht op verblijf in België, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met de kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met uw kinderen verder te zetten. Beide kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Daarenboven zijn uw kinderen nog niet schoolplichtig. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. In het geval uw echtgenote ervoor zou opteren in België te blijven, kan er ook contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Ook mevrouw H. G. (...) zou eventueel kunnen besluiten, al dan niet vergezeld van haar kinderen, u te volgen om jullie relatie elders verder te kunnen zetten. Zij was trouwens op de hoogte van de gepleegde feiten zoals blijkt uit het vonnis.

Wat uw relatie met haar kinderen betreft, merken we op zij niet uw eigen kinderen zijn, evenmin werden zij door u erkend. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./A/erenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband zou hebben met de kinderen van uw vriendin, evenmin blijkt dat u op één of andere manier zorg zou dragen voor haar kinderen. Ook hier geldt dat contact via de moderne communicatiemiddelen dan wel middels (korte) bezoeken aan het land waar u verblijft, onderhouden kan worden.

Voor zover de beslissing om uw recht op verblijf in te trekken een inmenging vormt in uw gezinsleven, merken we op dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij inderdaad vader is van twee kinderen die in België bij de moeder verblijven maar dat verzoekende partij nagelaten heeft enig bewijsstuk voor te leggen dat aantoonde hoe zij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met haar kinderen. Evenmin heeft zij aangetoond met deze kinderen een sterke band te hebben. Zo toont verzoekende partij niet aan dat zij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen of dat zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen of nog dat zij regelmatig contact heeft met de kinderen. De verwerende partij stelt daarbij vast dat de echtgenote van verzoekende partij (tevens de moeder van de kinderen maar waarmee verzoekende partij geen relatie meer heeft) haar slechts zelden bezocht in de gevangenis samen met de zoon en dat sinds de geboorte van de dochter verzoekende partij zelfs geen bezoek van hen meer kreeg in de gevangenis. Er blijkt verder ook dat verzoekende partij zich kort na de geboorte van de dochter inschreef op het adres van haar huidige partner die Belg is en zelf twee kinderen heeft. Deze partner bezoekt verzoekende partij wel regelmatig in de gevangenis, en ook haar kinderen hebben verzoekende partij daar al bezocht, weze het niet zo regelmatig.

De verwerende partij wijst er verder op dat de echtgenote zich samen met de kinderen van de verzoekende partij zou kunnen installeren in een land waar verzoekende partij de kans zou hebben het gezinsleven met de kinderen verder te zetten. Zij wijst er daarbij op dat beide kinderen nog zeer jong zijn en zich dus gemakkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. De kinderen zijn ook nog niet schoolplichtig. Indien er door de echtgenote toch voor geopteerd wordt om met de kinderen in België te blijven, kan verzoekende partij contact houden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar verzoekende partij zou verblijven.

Ook de huidige partner van verzoekende partij kan besluiten, al dan niet vergezeld van haar kinderen, verzoekende partij te volgen om de relatie elders verder te zetten. Zij was trouwens ook op de hoogte van de gepleegde feiten. Verder wijst de verwerende partij erop dat niet blijkt dat er een effectief beschermenswaardige gezinsrelatie bestaat tussen verzoekende partij en de kinderen van haar partner. Zij kunnen ook via moderne communicatiemiddelen contact houden of via bezoeken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de stelling dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij gescheiden zal worden van haar kinderen en derhalve schade zal toebrengen aan haar gezinsleven maar zij gaat voorbij aan de concrete motieven terzake in de bestreden beslissing en brengt hier hoegenaamd niks tegen in.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij niet samenwoont met haar kinderen en verder betwist zij ook niet de vaststellingen van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond een sterke band met deze kinderen te hebben.

De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar

(minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en haar biologische kinderen en de moeder de opvoeding en zorg voor deze kinderen op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat de kinderen mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien ze wat ouder zijn verzoekende partij niet kunnen opzoeken in het land van herkomst. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel het gezinsleven met haar kinderen onevenredige schade toebrengen blijkt dan ook niet.

Wat betreft de kinderen van haar partner en voor zover de verzoekende partij ook op deze kinderen doelt met haar betoog in het verzoekschrift, wijst de Raad er op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van haar partner. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van de kinderen van haar partner rekening diende te worden gehouden. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor de kinderen van haar partner is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van deze kinderen schaadt. Verder geldt ook hier dat niets de verzoekende partij verhindert via moderne communicatiemiddelen of bezoeken contact te onderhouden met deze kinderen.

Naast al deze vaststellingen wijst de Raad er verder ook op dat verzoekende partij op generlei wijze de vaststelling van de verwerende partij betwist dat de kinderen zich eveneens kunnen vestigen in het land waar de verzoekende partij naartoe gaat nu daartoe geen hinderpalen blijken.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van de kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen om naar het land van herkomst van verzoekende partij of elders te verhuizen.

2.15.1.2. Waar verzoekende partij nog wijst op een privéleven in België, wijst de Raad op de volgende motivering in de bestreden beslissing:

“U verklaarde in de vragenlijst hoorplicht die u invulde op 19.06.2017 pas sinds september 2013 in België te zijn. Toen u op 29.09.2014 een bijlage 19ter indiende, verklaarde u nochtans reeds op 01.03.2011 in België aangekomen te zijn. Wat er ook van zij, u verblijft nog maar relatief kort in België. Er kan dan wel aangenomen worden dat u banden ontwikkeld heeft met dit land, doch blijkt niet dat deze banden van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U lijkt in België nooit tewerkgesteld geweest te zijn op de reguliere arbeidsmarkt en schreef u blijkbaar pas in de gevangenis (op 11.05.2017) in voor een cursus Nederlands. Evenmin blijkt dat u geen andere banden dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. Uit het vonnis d.d. 27.11.2015 blijkt dat u tijdens het proces bijgestaan werd door een Spaanse tolk, gezien Spaans de gangbare taal is in de Dominicaanse Republiek zal taal bij een eventuele terugkeer dan ook geen probleem vormen. U geeft in de vragenlijst aan dat uw ouders, broer(s) en zus(sen) er nog wonen en daarenboven zou u er ook nog twee minderjarige kinderen hebben. Het lijkt er dus op dat u nog een sociaal vangnet heeft in uw thuisland. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”

Verzoekende partij toont niet aan dat haar regulier verblijf in België van drie jaar in belangrijke mate opweegt bij de beoordeling van haar situatie. Gelet op de duurtijd van haar verblijf en het gebrek aan enig ander concreet element dat wijst op sociale en culturele banden met België, wordt weinig geloof gehecht aan het betoog van de verzoekende partij dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij het Nederlands niet of weinig machtig is en voorts nooit gewerkt heeft in België. Verder blijkt dat zij in het herkomstland nog een uitgebreid familiaal netwerk heeft.

2.16. Er blijkt niet dat er geen juiste afweging werd gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische maatschappij. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet weerhouden.

2.17. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.18. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B.3. Derde middel: Schending van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een verblijfsrecht beëindigt wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door het verblijfsrecht te beëindigen, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van het verblijf en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn kinderen anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (23ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: “Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001 p. 60-63). Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet of minstens onvoldoende is gebeurd.

- Raad voor vreemdelingenbetwistingen, nr. 20.338 van 12 december 2008 in de zaak RvV X / II.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.19. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het tweede middel waaruit gebleken is dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd bij het treffen van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

2.20. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B.4. Vierde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De beslissing is geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Er wordt enkel verwezen naar de voorgaande strafrechtelijk veroordeling.

Dit element maakt echter geen redelijke grond uit om het verblijfsrecht te beëindigen, laat staan dat de bestreden beslissing - rekening houdende met de situatie van verzoeker en zijn gezin - door een redelijk denkend mens zou kunnen worden aanvaard of voldoende geacht. Na uitvoerige behandeling supra blijkt immers dat deze elementen enerzijds niet volledig correct en anderzijds manifest onvoldoende zijn om te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht aan verzoeker.

Zoals blijkt uit hetgeen eerder werd uiteengezet is er hoegenaamd geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of veiligheid en samenleving.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Het buitengewoon nadelig gevolg staat niet in verhouding met de beoogde situatie.

Verzoeker heeft ten stelligste de indruk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing enkel heeft gekeken naar de voorgaande, zonder deze nog behoorlijk te hebben onderzocht. Zulks is niet redelijk. Het lijkt erop dat enkel die informatie werd gebruikt die haar het best uitkwam, zonder verder te beoordelen of dit wel voldoende grond is voor beëindiging van het verblijfsrecht. Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een dossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Wat betreft de eerdere veroordeling van verzoeker, werd enkel het feit van de veroordeling aangehaald, zonder dat werd onderzocht of er in casu voldoende redenen zijn om het verblijf aan verzoeker te weigeren in het belang van de openbare orde of nationale veiligheid. Nochtans vormt een strafrechtelijk veroordeling als zodanig geen reden voor weigering. Er moet telkens in concreto onderzocht worden of het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Deze beoordeling moet steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. In casu is dit met zekerheid niet het geval.

Verzoeker betreurt de feiten zoals die zich hebben voorgedaan en heeft nog steeds spijt van wat er is gebeurd. Doch hij heeft van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces. Hij werd vervolgens veroordeeld en ondergaat zijn straf.

Bij eerder penitentiair verlop en UV's vertoonde verzoeker steeds een zeer goed gedrag. Het is dan ook volkomen onredelijk om te besluiten dat er op vandaag nog steeds een dermate bedreiging zou bestaan dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet zouden kunnen primeren op het behoud van de openbare orde. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou er een ernstig en actueel risico bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde. Dit valt echter niet redelijk te verantwoorden: niet alleen dateren de feiten van inmiddels bijna 2 jaar geleden, daarnaast heeft verzoeker ook steeds spijt getoond en heeft hij goed meegewerkt en zijn straf ondergaan. Hij vertoonde al die tijd een goed gedrag, waarbij er zich geen enkel nieuw incident heeft voorgedaan. Er lopen thans geen gerechtelijke of politionele onderzoeken tegen hem.

Van een ernstige of actuele dreiging kan dan ook in alle redelijkheid geen sprake zijn.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid en dus de Dienst Vreemdelingenzaken volledig ongefundeerd tot de beëindiging van het verblijfsrecht kwam, hetgeen niet redelijk is. Zelfs na lezing van de beslissing, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt immers dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoeker.

Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.21. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie datgene herhaalt wat zij reeds heeft aangehaald in de voorgaande middelen zodat het volstaat te dezen te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER